

10 — Abominacija

Sutra će kiša, osećam po slanom mirisu vetra. Blatnjavi putevi otežaće mi lov a ostalo mi je još tri vrste. Mesec se ponovo približio, preda mnom je duga i nemirna noć, ali izdržaću do jutra i tada odspavati da budem spremniji za napad. Motivacija mi jenjava, čula otupljuju, izazov se svakim danom umanjuje, ali glad se neće utišati dok mi nepce ne dotane krv poslednjeg.

Mrak je. Počinak bez snova nije osvežio moju snagu. Sunce nije uspelo da osuši tlo, koje kao da je pokušalo odjednom da nadoknadi svu vlažnost koju je u toku godina izgubilo. Zemlja mi se lepi za nožice dok se približavam mestu na kome znam da jedan od njih mora proći, posmatrao sam ih kako prolaze dva dana zaredom. Lišće šuška, a ja pokušavam da naslutim kretanje protivnika. Mesec je krvavo crven, kao i oklop koji jasno prepoznajem blizu žbuna. Ne bi mogao da se sakrije, sve i da je pokušavao. Ubrzo me je primetio, ne pokušavajući da pobegne. Pomirio se sa sudbinom prkoseći joj do poslednjeg trenutka. Podrugljiv pogled mu je dugo mirovao na mojim razlupljenim čeljustima.

„Ti si zaista abominacija! Bila je u pravu kada je rekla da si odvrtan! Ali nećeš još dugo postojati, svi znaju šta radiš!“ govore su mi njegove misli.

Cap! Škljoc! Glava mu se otkotrljala u stranu, a telo se grčilo dok je šest nožica nekontrolisano mlataralo u prazno. Živiće još bezglavih nedelju dana, to nam je svima zajedničko. Ovaj primerak je bio hrabar i bezobrazan, pre svega je znao ko sam i šta mi je poslednje rekla, vest o mom postojanju se pročula, ali to mi je i bio cilj. Uskoro će i ona čuti za mene, više neću biti sramota i nesposobni izrod. Prošlo je mnogo vremena otkad sam je napustio, ali znam da me nije zaboravila, ose-

ćam to. Kada me ugleda znaće ko sam, kao što je znao svaki od njih. Znaće kako se sada zovem i razlog zašto sam među preživelim drugog Velikog Pomračenja, jer moje ime će se spominjati sa strahom u mislima i divljenjem u očima.

Tog dana nisam spavao, približavanje dugo očekivanog trenutka ubrzavalo je sve moje telesne funkcije. Prisećao sam se onih koje sam ubio. Njihovih pogleda, ispunjenih vrtlozima osećanja, mržnje, straha, iznenađenja, prkosa, ponosa. Nisu se branili, jer im konstitucija to nije ni dozvoljavala. Ne bi ni bili u stanju da me povrede i da su uspeli da se izmaknu mom napadu, jer su mogli da jedu samo leševe. Prvo Veliko Pomračenje je progutalo Sunce na period od nekoliko meseci, poništivši mnogo živih bića, primoravajući preostale da se prilagode novim uslovima. Drugo je trajalo samo dve nedelje i kao da je promenilo samo mene i tlo po kome smo hodali. Postao sam još krvoločniji, moju žeđ više nije mogao da ugasi samo jedan za jednu noć, trebalo ih je biti najmanje petoro. Bio sam ubeđen da su ovoga puta preživeli samo odabrani, zadržavajući svoju originalnu fizionomiju. Kako sam znao da je i ona još među živima? Nisam, ali nešto u meni je govorilo da me čeka.

Ono što je mene iznenadilo bila je izmena u karakteru, nisam očekivao da su se toliko promenili, da su međusobno toliko različiti, a često sam razmišljao o sledećem, o reakciji koju će pokazati. Da li će me moliti, ili se suočiti sa borbom kao najhrabriji naše porodice? Govorila je da su ostale vrste mnogo bolje i snažnije od naše, ali iznenadiće se kada joj izložim moju stranu priče.

Sledeći se uspešno sakrio, ili je to barem umislio. Crni oklop mu je olakšavao da se gotovo stopi sa ugljenisanim zemljištem. Opirao se dok sam ga pritiskao uz tlo i žvakao mu jedan od pipaka. Bio je manji i slabiji od mene. Sa gađenjem sam ispljunuo ostatke pipka i zagrizao glavu. Telo mu je zadrhtalo.

Sutra je konačno noć koju toliko dugo čekam, bila mi je jedina misao dok sam gutao poslednji zalogaj svog protivnika. Ispuniću ono što sam postavio kao svrhu života, dokazaću svoju moć ili ću uginuti kao ostali bezvredni pripadnici šest hiljada vrsta, skončati kao bačeni kamenčić na dnu okeana.

Poznata okolina je povećavala neugodan osećaj u meni. Sakupili su se u sred čistine koja je zauzimala prostor od nekoliko metara, grupa od tridesetak, nekoliko porodica, činilo je pravilan polukrug. Prepoznao sam je iz daleka, ništa se nije promenilo. Oklop sličan mom, samo za nijansu svetliji, telo dva puta manje od mog i naravno razlika zbog koje me je odbacila. Zubi. Niko ih nije imao sem mene. Stotinu očiju zabadalo je svoj oštar pogled u njih, iščekivajući događaj koji je napetost u zraku činio opipljivim. Samo jedan znak i krenuće napad. Brojnost je bio njihov adut, njihova jačina, iako nisu mogli da me povrede ni blizu onome koliko sam ja mogao njih. Prišao sam bliže a oni su me okružili, čineći sada krug, sprečavajući time svaku pomisao bega.

Iz same sredine kruga gledala me je prekorno i ljuto, sa trunkom razočaranosti u očima, signalizirajući ostalima da je ovo stvar koja se tiče samo nas.

„Zašto si se vratio?“ misli su joj bile jasne.

„Da te ubijem!“ bez razmišljanja sam odvratio biću koje me je rodilo. Stvorenju niže vrste koje me je odbacilo samo zato što sam se razlikovao, potajno se nadajući da sam odavno napustio ovaj svet.

„Abominacija!“ jasno sam čuo urlik iz njene glave koji je kao eho odzvanjao i u mislima ostalih prisutnih.

„Ne! Ja sam evolucija!“ odvratio sam momenat pre nego što sam joj zario zube u mekanu glavu, osećajući ukus dugo priželjkivane krvi, poznate krvi, krvi koja je delom tekla i u meni.